

Jozef Israëls te Venetië.

lijsten gevat. Twee eikenhouten gebeeldhouwde dubbelbanken maken den bezoeker het lange beschouwen makkelijk.

Hier — in die keurige rustige zaal — waar het effen licht stemmig door het velum binnen zeeft, hangen de 39 werken bijeen, grootendeels olieverf-schilderijen, enkele aquarellen, een pentteekening en 4 krijt- en potloodschetsen.

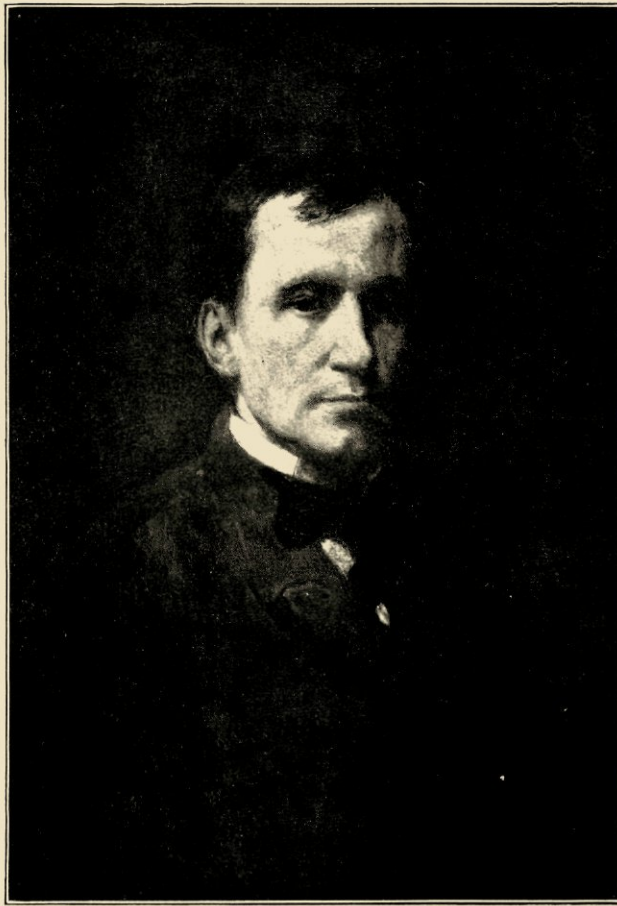
De heele wording van Israëls'kunst kunnen we er volgen en bestudeeren. In den catalogus wijst Zilcken in een korte voorrede o. a. daarop en zegt: „Opgegroeid in een tijdstip waarin zich de eerste hartslagen van een herleving deden gevoelen, toonen zijn studies nog anti-artistieke invloeden van het begin der 19^e eeuw in Holland.

Als wel voor eenigen tijd zijn penseel bij kleinigheden stilhoudt, als zijn oog niet het geheel omvat, als zijn schilderijen nog niet dat aspect hebben bereikt, wat later zijn meesterwerken zal karakteriseeren, niettegenstaande dat toonen reeds zijn eerste doeken bepaalde bijzonderheden, die hem superieur boven zijn tijdgenooten stelden”.

Nauwelijks de zaal binnengetreden — rechts van den ingang — vinden we daarvan een interessant bewijsstuk: „De reizende muzikant”; door zijn nette, effen schildering, zijn minutieuse, zelfs peuterige bewerking, op het eerste gezicht niet meer gelijkend dan een zochtige oleografie. Zoo bij den eersten

aanblik zegt het u niets, en omkijkend, en daar ziende het groote doek: „Als men oud wordt”, komt er een groote verwondering over u, hoe deze twee werken door één hand geschilderd konden zijn. Slechts één overeenkomst treft, een overeenkomst die haast aan alle werken van Israëls gemeen is: de romantische conceptie. Die romantische trek treedt bij „Den reizenden muzikant” wat sentimenteel op, en zoowel het gegeven als de be-

werking daarvan maken dien indruk van zoetelijkheid. De omgeving is gemaakt, meer verzonden dan gezien; de voorwerpen op den voorgrond en aan den muur zijn daar expres-selijk zóó en niet anders neergelegd en neergehangen met een decoratieve bedoeling, die natuurlijk steeds bij behandeling van omgevingen moet blijven bestaan, doch niet opvallen mag. De schikking van deze entourage valt wél op en doet onwillekeurig denken aan die van onze

PORTRET VAN C. BUSKEN HUET.
(EIGENDOM VAN MR. C. TH. VAN DEVENTER, 'S GRAVENHAGE).

fijnschilders der 17de eeuw. Ook de bewerking: zoo'n handje, de snaren van de viool, elk plooitje in kussens en dekens van het ontwarde bed, in de kleeren van de drie figuren, alles is met even fijne nauwgezette vlakgehouden streekjes weergegeven.

Wat ons echter treft in dit stuk, dat is in de eerste plaats het streven naar stofuitbeelding. Er is reeds in dit zeer jeugdig stuk een aanwijzing van dat trachten naar de